

5 ความท้าทาย

ที่คริสตจักรต้องปรับตัว
เพื่อเข้าถึงผู้คนภายนอก

CHRISTLIKE

หากคุณต้องการประกาศกับกลุ่มคนยุคใหม่ คนในรุ่นถัดไป หรือที่ในบางประเทศเรียกว่า **post-Christian** (คือกลุ่มคนในประเทศที่คริสต์ศาสนาเคยรุ่งเรืองแต่ปัจจุบันเริ่มถดถอย) คำถามคือ คุณจะทำอะไรหรือจะใช้วิธีการใดเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพที่สุด?

บางทีคุณอาจไม่ทราบเกี่ยวสถานการณ์ของคริสตจักรในปัจจุบัน แต่หากคุณได้อ่านและวิเคราะห์ข้อมูลหรือติดตามข่าวสารจากสื่อโซเชียลแล้ว

คุณพบว่าคริสตจักรส่วนใหญ่ในโลกกำลังอยู่ในสถานะ “คงสภาพ” หรือ “กำลังค่อยๆ ตายลง”

แม้กระทั่งในบรรดากลุ่มคริสตจักรที่มีการเติบโตขึ้นในเชิงปริมาณ

การเติบโตดังกล่าวก็ไม่ได้เกิดจากการมีกลุ่มคนที่ไม่มีพื้นเพคริสเตียนมาก่อน (หรือคนใหม่ๆ) มาเชื่อเพิ่มขึ้น

แน่นอนว่าก็ยังมีการมีคริสตจักรบางแห่ง (ย่ำว่าบางแห่ง)

ที่พยายามเน้นโดยเฉพาะเรื่องการเสริมสร้างชุมชนผู้เชื่อปัจจุบันให้เข้มแข็ง อีกทั้งยังเปิดพื้นที่ใหม่ๆ

ให้กลุ่มผู้เชื่อได้รวมตัวกัน

แต่หากคุณลองมาวิเคราะห์ดูจำนวนเปอร์เซ็นต์คริสตจักรที่สามารถดึงดูดกลุ่มคนรุ่นใหม่ได้จริงๆ แล้วล่ะก็

คุณอาจประหลาดใจเมื่อพบว่าตัวเลขดังกล่าวนั้นต่ำขนาดไหน

โดยทั่วไปแล้ว มีการตอบสนองอยู่ 3 แบบต่อปัญหาที่กำลังเกิดขึ้น คือ 1) น้อยใจว่าทำไมโบสถ์ที่เติบโตนั้นทำได้ดีกว่าเรา

2) เริ่มตำหนิพวกผู้นำโบสถ์ที่เราอยู่ และ 3)

แม้แต่คร่ำครวญอยู่กับความย่อแหย่ของวัฒนธรรมสังคมในปัจจุบันอันเป็นต้นเหตุปัญหา แต่ความจริงแล้ว การตอบสนองทั้ง

3 แบบนั้นไม่ได้ช่วยนำเราไปสู่การแก้ไขปัญหามีประสิทธิภาพหรือก่อให้เกิดผลลัพธ์อะไรเลย

ดังนั้น ทำไมเราไม่ลองมาจดจ่อ มาโฟกัสที่ตัวประเด็นปัญหาจริงๆ ละ? เราต้องระบุให้ได้ว่าตัวปัญหาจริงๆ คืออะไร

และหาทางว่าจะนำข่าวประเสริฐไปถึงผู้คนที่ยังไม่รู้จักพระเยซูได้อย่างไร?

ด้วยเหตุนี้เอง ที่ทำให้ผมรู้สึกขอบคุนแอนดี สแตนลีย์ (Andy Stanley) ผู้ก่อตั้งและศิษยาภิบาลอาวูโส คริสตจักร North

Point Ministries คริสตจักรขนาดใหญ่ที่มีผู้ร่วมนมัสการกว่า 38,000 คน (ข้อมูลปี 2020,

<https://outreach100.com/largest-churches-in-america/2020>)

ที่ได้หยิบยกประเด็นนี้ขึ้นมาพูดในช่วงที่ผ่านมา

ในหนังสือเล่มใหม่ของแอนดี ที่มีชื่อว่า **Irresistible: Reclaiming the New That Jesus Unleashed on the**

World (เกินจะต้านทาน: ประกาศการครอบครอง “สิ่งใหม่” ที่พระเยซูได้ทรงปลดปล่อยให้แก่โลกแล้ว; ผู้แปล)

ได้พาเราดำลึกลงไปสำรวจในประเด็นต่างๆ

ที่คริสเตียนจำเป็นต้องให้ความสำคัญเพื่อที่จะสามารถเชื่อมต่อกับเหล่าผู้คนที่อยู่นอกโบสถ์และอีกหลายคนที่เคยอยู่ในโบสถ์มาก่อน

คุณสามารถรับฟัง **บทสัมภาษณ์**ของผมนับกับ Andy Stanley ในแนวคิดใหม่ของเขาเกี่ยวกับเรื่อง apologetics ได้ที่นี่

ไม่ว่าคุณจะได้พบกับสิ่งที่แอนดีเขียนไว้ในหนังสือทั้งหมดหรือไม่

(มีนักวิจารณ์บางท่านเสนอข้อโต้แย้งในสิ่งที่แอนดีกล่าว) แต่สิ่งที่น่าสนใจเหล่านั้นดูเหมือนจะมองข้ามไปคือประเด็นที่ว่า

ผู้นำคริสตจักรในรุ่นนี้กำลังค่อยๆ สูญเสียบทบาทสนทนากับกลุ่มผู้คนที่ยังไม่เชื่อไป หรือถ้าจะให้พูดกันตรงๆ แล้วคือ

“เราได้ขาดการสื่อสารกับพวกเขาไปแล้วเรียบร้อยแล้ว”

นี่เองที่ทำให้สิ่งที่แอนดีจำเป็นต้องออกมาพูดนั้นมีคุณค่ายิ่งนัก

เราจำเป็นต้องเปลี่ยนบทสนทนาที่กำลังสื่อสารกับคนในยุคนี้ เพราะตอนนี้ สิ่งที่เราากำลังพูดกับพวกเขา กำลังมีความสำคัญน้อยลงๆ ทุกวัน

สิ่งที่เป็นพื้นฐานทางวัฒนธรรมในสังคมของเรากำลังเปลี่ยนแปลงไป และผู้นำคริสเตียนหลายคนก็กำลังพลาดสิ่งเหล่านี้ไป

การมัวแต่ได้เถียงกันเองในเรื่องเดิมๆ

หรือการหยิบเอาแนวคิดเรื่องการปกป้องหลักข้อเชื่อในยุคดึกดำบรรพ์กลับมาใช้อีกนั้น

จะไม่มีทางแก้ไขปัญหาเรื่องความเมินเฉยที่คริสเตียนต้องเผชิญเมื่อเราออกไปแบ่งปันความเชื่อในยุคปัจจุบันได้เลย

ในช่วงเวลาที่เกิดการเปลี่ยนแปลงไปสิ้นเชิงเช่นนี้ เราก็จำเป็นต้องใช้วิธีการที่แตกต่างออกไปจากเดิมอย่างสิ้นเชิงด้วยเช่นกัน

อัครทูตเปาโลเองก็ยังเปลี่ยนแปลงวิธีการประกาศไปตามผู้ฟังของท่าน เช่นเมื่อประกาศกับชาวกรีกในเมืองเอเธนส์

ก็จำเป็นต้องใช้ข้อโต้แย้งที่ต่างออกไปจากตอนประกาศกับคนยิว (1 โครินธ์ 9:19-23; ผู้แปล)

ผมคิดว่าแอนดีพูดถูกในเรื่องนี้ เราจำเป็นต้องส่งสัญญาณเตือนทางวัฒนธรรมออกมา

ว่าวิธีการปัจจุบันของเรานั้นมันไม่เวิร์คแล้ว

ในช่วงเวลาที่เปลี่ยนแปลงไปสิ้นเชิงเช่นนี้ เราก็จำเป็นต้องใช้วิธีการประกาศที่แตกต่างไปอย่างสิ้นเชิงด้วยเช่นกัน

นี่เป็น 5 เหตุผลที่จะบอกว่า ทำไมสิ่งที่พวกเราหลายคนกำลังทำอยู่ทุกวันนี้
จะไม่ทำให้พันธกิจของพระเจ้าก้าวหน้าไปอย่างที่เราคาดหวังให้เป็น

1. เสียงของคุณ (คริสตจักรและผู้นำ) ไม่ใช่เสียงเดียวที่ผู้คนจะฟังอีกต่อไป

ย้อนไปแค่รุ่นก่อนหน้าเราเอง ประชากรคริสเตียนส่วนใหญ่ยังไปโบสถ์กันเป็นประจำ และสำหรับในทวีปอเมริกาเหนือ
พวกเขาไม่ได้เพียงแค่ไปโบสถ์เพื่อเป็นพิธีหรือเป็นคริสเตียนแค่นั้น ในตอนนั้นยังไม่มีอินเทอร์เน็ต
และข้อมูลข่าวสารก็มาถึงแต่ละบ้านเรือนได้ยากกว่าในยุคนี้

ผู้คนส่วนใหญ่จึงเชื่อในสิ่งที่พวกเขาได้ยินได้ฟังจากศิษยาภิบาลคริสตจักรท้องถิ่นของเขา และสำหรับในบางพื้นที่
ศิษยาภิบาลคือกลุ่มคนที่มีการศึกษาสูงสุดและมักเป็นคนที่ผู้คนจะยอมฟังมากที่สุดในชุมชน
และโดยเฉพาะอย่างยิ่งในคริสตจักรของพวกเขา

แต่ปัจจุบันนั้นกลับต่างออกไปอย่างสิ้นเชิง อินเทอร์เน็ตทำให้เราสามารถเรียนรู้สิ่งต่างๆ ได้ทุกเรื่อง ทุกเวลา ทุกสถานที่
และผู้คนในยุคนี้ต่างก็ใช้อินเทอร์เน็ตกันทั้งนั้น

ซึ่งเราทุกคนก็รู้ว่านี่คือความจริงที่เปลี่ยนไปของโลก แต่เชื่อไหมว่าในคริสตจักรส่วนใหญ่แล้ว
เรากลับยังทำเหมือนว่าสิ่งเหล่านี้ไม่ได้เกิดขึ้นจริง

ไม่ว่าจะเป็นคนที่ไปโบสถ์ของคุณหรือคนที่คุณพยายามจะประกาศกับพวกเขา

ต่างล้วนก็ใช้อินเทอร์เน็ตค้นหาคำตอบและความเห็นในแทบทุกเรื่องของชีวิตกันทั้งสิ้น พวกเขาติดตามข่าวสาร

อ่านบทความ ฟัง podcast และรับเอาความเห็นต่างๆ จากโลกออนไลน์กันเป็นประจำ

ทุกคนต่างก็เดินเข้ามาในโบสถ์พร้อมกับความคิดเห็นมากมายที่ได้ก่อร่างสร้างตัวขึ้นในหัวของแต่ละคนก่อนที่คุณจะเริ่มสอนอะไรพวกเขา

และเช่นกัน ปัญหาเรื่องการละทิ้งความเชื่อในยุคปัจจุบันจึงไม่แค่การที่ผู้เชื่อในวัยรุ่นย้ายไปเรียนต่างจังหวัด

หรือผู้เชื่อที่เรียนจบแล้วได้งานในพื้นที่ที่โบสถ์ไม่สามารถดูแลได้ ในปัจจุบันคนรุ่นใหม่จำนวนมากที่ใช้ Facebook

Twitter Youtube หรือ Pantip เพื่อเป็นคำตอบและเป็นมุมมองที่พวกเขาหันมาต่อพระเจ้า พระเยซู ชีวิตฝ่ายวิญญาณ

และคริสตจักร

แล้วมุมมองจากสื่อเหล่านั้นมีน้ำหนักและเชื่อถือได้จริง ๆ ไหม? คำตอบคือ แน่แน่นอนว่าไม่ใช่ทั้งหมด

แต่ถึงอย่างนั้น ก็ไม่ได้หมายความว่าผู้คนจะเลิกเชื่อหรือเลิกมีมุมมองแบบนั้น

แค่เพราะว่ามุมมองเหล่านั้นดูไม่น่าเชื่อถือในสายตาของเรา
แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าผู้คนจะไม่ยอมรับมุมมองนั้น

2. การเป็นศัตรูต่อโลกคือการยอมจำนนต่อความเพิกเฉย

ถ้าคุณมองดูวิธีที่คริสเตียนจำนวนมากตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงของสังคมในทุกวันนี้

หลายวิธีที่พวกเขาแสดงออกมาบ่งบอกว่าคริสตจักรไม่เป็นของโลก

คริสเตียนไม่ยอมรับวัฒนธรรมบางอย่างที่เปลี่ยนไปของสังคม คุณอาจคิดว่าเมื่อมีการแสดงความคิดเห็นเช่นนี้เกิดขึ้น
คริสตจักรก็กำลังตกเป็นเป้าการวิพากษ์วิจารณ์ของสังคม ซึ่งนั่นก็อาจเป็นความจริงในแง่หนึ่ง

แต่หากมองให้ลึกลงไป คุณจะพบว่าปัญหาที่แท้จริงนั้นไม่ใช่การที่คริสตจักรเป็นศัตรูต่อโลก

แต่ปัญหาที่แท้จริงคือการเพิกเฉยต่อสังคมมากกว่า

และการเพิกเฉยนั้นเป็นประเด็นที่จัดการได้ยากยิ่งกว่าเสียอีก

การเป็นศัตรูหรือความเห็นที่ไม่ตรงกันอาจทำให้ผู้คนโกรธและไม่พอใจคริสตจักร

แต่อย่างน้อยนั่นก็ยิ่งทำให้เราสามารถสื่อสารกับพวกเขาได้ แต่การเพิกเฉยหมายความว่าเราได้สูญเสียพวกเขาไปแล้ว...

แม้อาจไม่ใช่ตลอดเวลา แต่อย่างน้อยมันก็เกิดขึ้นแล้ว ณ ตอนนี้

**"การเพิกเฉย" เป็นศัตรูที่ช่างแตกต่างจาก
การไม่เห็นด้วยหรือการเป็นปฏิปักษ์อย่างมาก**

บางทีปัญหานี้อาจมีรากมาจากความจริงที่ว่า คริสตจักรได้หยุดคิดที่จะห่วงใยโลกนี้ไปเสียแล้ว

และเมื่อคริสตจักรไม่สนใจโลกอีกต่อไป ก็ไม่แปลกใจเลยที่โลกจะไม่สนใจคริสตจักรแล้วเช่นกัน

และเมื่อคริสตจักรไม่สนใจโลกอีกต่อไป
ก็ไม่แปลกเลยที่โลกจะไม่สนใจ
คริสตจักรแล้วเช่นกัน

CHRISTLIKE

3. ผู้คนกำลังมองหาความรัก ไม่ใช่การพิพากษา

คริสเตียนจำนวนมากรู้สึกไม่พอใจกับการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมของสังคมในช่วงทศวรรษที่ผ่านมา และแน่นอนว่าเราก็ควรต้องตื่นตัวกับสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นเช่นกัน

แต่ดูเหมือนว่าสิ่งที่เราตอบสนองต่อโลกที่เปลี่ยนไปนั้นคือ การพยายามพิพากษาดัดลินโลก ซึ่งผมคิดว่านั่นเป็นหน้าที่ของพระเจ้า

และหากพระเจ้าทรงรักโลกนี้ (จนได้ประทานพระบุตร) แล้วใครเล่าที่อนุญาตให้คริสเตียนอย่างเราเกลียดโลก?

เมื่อมีใครสักคนเข้ามาในโบสถ์ของคุณ (และของผมด้วย) พวกเขาหวังว่าจะได้พบกับพระเยซู และนั่นหมายความว่าลึกๆ แล้ว พวกเขาหวังว่าจะได้พบความรัก

แต่บ่อยครั้งเหลือเกิน ที่พวกเขาตอบว่าสิ่งที่พวกเขาได้พบคือ:

ความชอบธรรมของมนุษย์

การพิพากษาดัดลิน

ความเยอหยิ่ง

การเพิกเฉย

และนั่นเป็นเรื่องที่น่าสะเทือนใจมาก

ประเด็นที่แอนด์ดีพูดเกี่ยวกับความรักจึงน่าสนใจและมีน้ำหนักอย่างยิ่ง เพราะนี่คือหัวใจของความเชื่อคริสเตียน นั่นทำให้ผมนึกถึงสิ่งที่พระเยซูและอัครทูตเปาโลเคยกล่าวไว้ว่า หากปราศจากความรักแล้ว สิ่งที่เราทำก็ไม่มีค่าอะไรเลย (1 โครินธ์ 13:1-3, ยอห์น 13:34; ผู้แปล)

และนี่นำไปสู่ความย้อนแย้งที่น่าเศร้าคือ **ความรักที่เราเห็นกันกำลังขาดหายไปจากหลายคริสตจักร คือสิ่งที่โลกนี้กำลังตามหาอยู่**

ก่อนที่คุณจะได้แย้งหรือหาเหตุผลเพื่อปกป้องตัวเอง ลองถามใจตัวเองด้วยคำถามนี้:

ครั้งสุดท้ายที่คุณหวังให้ใครสักคนมาดัดลินคุณคือเมื่อไหร่?

เห็นไหมล่ะ? ว่า การพิพากษาดัดลินนั้นเป็นยุทธวิธีการในประกาศที่แย

ความรักที่เราเห็นกันกำลังขาดหายไปจากหลายคริสตจักร

คือสิ่งที่โลกนี้กำลังตามหาอยู่

4. คริสตจักรเริ่มรู้สึกเป็นเหมือนชมรมที่ไม่เปิดรับคนนอกมากขึ้นเรื่อยๆ

ยิ่งวัฒนธรรมในสังคมปัจจุบันเปลี่ยนแปลงไปมากเท่าไร จำนวนของผู้คนที่เริ่มไม่มั่นใจว่า ตัวพวกเขาเองต้องเข้าหาคริสตจักรอย่างไร ก็ยิ่งเพิ่มจำนวนมากขึ้นเท่านั้น

คริสตจักรให้ความรู้สึกเป็นเหมือนอาคารที่มีป้ายเขียนข้างหน้าว่า “ยินดีต้อนรับทุกคน แต่เราไม่ให้ความสำคัญหรอก”

ลองคิดดูว่ากลับกัน หากอาทิตย์นี้ คุณซึ่งเป็นคริสเตียนต้องเดินดุ่มๆ

เข้าไปในสถานที่ที่ปฏิบัติธรรมของชาวพุทธหรือมัสยิดของชาวมุสลิมโดยที่ไม่รู้จักใครเลย คุณจะรู้สึกอย่างไร?

ใช่แล้ว!

อย่างแรกสุด คุณอาจคิดว่ามันคงไม่ค่อยเหมาะนัก อย่างน้อยที่สุดน่าจะต้องมีใครสักคนจากที่นั่นชวนเราไป
บางคนอาจคิดไปเองว่าที่เหล่านั้นคงไม่ต้อนรับคนใหม่ๆ เป็นแน่

อย่างที่สอง คุณอาจไม่มั่นใจว่าต้องวางตัวอย่างไร ต้องแต่งตัวแบบไหน ควรต้องไปกี่โมง ต้องไปที่ไหน
แน่นอนว่าเกิดคำถามตามมาไม่รู้จบ

เพราะฉะนั้น จึงไม่ใช่เรื่องน่าฉงนอะไรเลย ที่ทำให้ผู้คนในยุคนี้จึงไม่ค่อยอยากมารวมตัวกันในคริสตจักรส่วนใหญ่

ในฐานะที่ผมอาศัยอยู่ในแคนาดา ประเทศที่มีสภาพสังคมแบบ post-Christian มาก่อนอเมริกาว่า 20-30 ปี
ผมสามารถบอกคุณได้เลยว่า สำหรับคนข้างนอกแล้ว ยิ่งนับวัน

คริสตจักรจะยิ่งดูเหมือนเป็นชมรมหรือสโมสรลับจำกัดเฉพาะกลุ่มคนที่ไม่เปิดรับคนนอกมากขึ้นและมากขึ้นเข้าทุกวัน

สะพานอันเดียวที่จะเชื่อมต่อคริสตจักรกับผู้คนได้นั้น คือ การที่เราเชิญชวนพวกเขาเป็นการส่วนตัว

และมันจะเป็นการเชิญชวนที่มีประสิทธิภาพ ก็ต่อเมื่อ **คนที่คุณชวนนั้นรักและมีความสัมพันธ์ที่ดีกับคุณ**

และนั่นนำเรากลับไปสู่ประเด็นก่อนหน้าที่เราพูดไปแล้ว ว่ามันเป็นเรื่องยากมากๆ สำหรับคนที่ไม่ใช่คริสเตียน (จริงๆ
ก็ทุกคน; ผู้แปล) ที่จะเชื่อว่าคุณรักเขา หากคุณไม่ได้ทำตัวเหมือนว่าคุณรักพวกเขาจริงๆ

**มันเป็นเรื่องยากสำหรับที่คนคนหนึ่งจะเชื่อว่าคุณรักเขา
หากคุณไม่ได้ทำตัวเหมือนว่าคุณรักเขาจริงๆ**

5. พวกเราหลายคนเหลือเกินที่พยายามตอบคำถามในสิ่งที่ไม่มีความ

มีนักเทศน์หลายคนเหลือเกินที่กำลังตอบคำถามที่ทุกวันนี้ไม่มีความกันอีกต่อไปแล้ว

ยกตัวอย่างเช่น หลายครั้งในคำเทศนาของผมเอง

ผมจะพยายามเน้นย้ำหลักฐานที่แสดงให้เห็นว่าพระคัมภีร์ที่เราใช้อยู่ในทุกวันนี้เป็นหนังสือที่แทบจะไม่มีการแก้ไขจากต้นฉบับดั้งเดิม

จะมีก็แต่ข้อผิดพลาดเล็กๆ น้อยๆ จากการแปลภาษาต้นฉบับเดิมเมื่อหลายพันปีก่อนเท่านั้นเอง

หากจะพูดให้เห็นภาพก็คือ เราค่อนข้างมั่นใจได้ว่า จดหมายฝากของเปาโลที่พวกเราได้อ่านกันในทุกวันนี้

คือสิ่งที่เปาโลเขียนถึงคริสตจักรในยุคแรกๆ จริง ๆ

มีเหตุผลมากมายหลายว่าทำไมการรู้เรื่องพวกนี้ถึงเป็นสิ่งสำคัญ (อย่างน้อยก็สำหรับผม)

และสำหรับคริสเตียนในรุ่นก่อนหน้านี้

การได้รู้ในเรื่องนี้ก็เพียงพอแล้วที่จะโน้มน้าวให้ผู้คนเริ่มหันมาสนใจและมีความเชื่อมากขึ้น

แต่สำหรับทุกวันนี้ มีจำนวนผู้คนไม่น้อยที่อาจกล่าวว่า

“ฉันไม่สนใจหรอกว่าสิ่งที่พวกคุณอ่านกันวันนี้เป็นจดหมายต้นฉบับที่ปาโลเขียนเองหรือเปล่า และต่อให้มันเป็นต้นฉบับแล้วล่ะ?”

เห็นไหมว่าคำถามของผู้คนนั้นไม่เหมือนเดิมอีกต่อไปแล้ว

แต่ยังคงมีนักเทศน์หลายคนที่ยพยายามตอบคำถามว่า ศาสนาคริสต์คือ “อะไร”? (ซึ่งนั่นก็ยังเป็นเรื่องสำคัญ) แต่พวกเขากลับละเลยคำถามที่ว่า “แล้วยังไงล่ะ?”

ในทุกพื้นที่การสื่อสารของเรา เราควรจะต้องเจาะลงไปให้ลึกถึงประเด็นที่เป็นแก่นของปัญหานั้นๆ

และหากคุณล้มเหลวในการตอบคำถาม “แล้วยังไง?” ของพวกเขา นั่นหมายความว่า คุณกำลังล้มเหลวในการตอบคำถามที่ลึกซึ้งและสำคัญที่สุดในชีวิตมนุษย์เสียแล้ว

มีนักเทศน์หลายคนเหลือเกินที่กำลังตอบคำถาม
ที่ผู้คนในยุคนี้ไม่ได้ถาม

บทความต้นฉบับ : Why andy Stanley is right about reaching post-christians, แครี่ นิวฮอฟ (Carey Nieuwhof) - 26 กันยายน 2018

ผู้แปล: Yuta

ภาพ: Marek Piwnicki, Adrien Olichon, Josh Applegate - Unsplash

ออกแบบ: RainnieDesign

<https://christlike.co/resource/church-challenge-to-reach-outsider/>